

Աստված կտա, մենք էլ կուտենք,—ասավ ջոշ
մատու:
Բր, ի՞նչ չտա,—ասավ յուր ցամաքային
Կոնստանտինը, զոնստանտինը ուտենք,—ասավ
բուրթը:

Համա ի՞նչ բուրթը ասավ զոնստանտինը ուտենք, էն
մեկը բուրթը (մաշակը)՝ թափան ընթի վրեն,
էնքան տոփին, էնքան ափին, ի՞նչ բուրթը կարծ
մնաց, ի՞նչ էլ խոտովալ ի՞նչ բուրթը, զնաց
կ'արդ կայնավ:

Ա. Ա. Ա. Ն. Ե. Բ., Ա. Ա. Ա. Յ. Վ. Ա. Ն. Ք. Ն. Ե. Բ., Գ. Ա. Բ. Ջ. Վ. Ա. Ն. Ք. Ն. Ե. Բ.

Աղիդ սրեր են դալում, առնը թթխմոր էլ չկա:
Ալոյի քոլոզ Բլոյի գլուխ, Բլոյի քոլոզ Ալոյի գլուխ:
յուր յա տանում:
Ախար, ընդու փեշը մեշու էրեցուկ ա:
Ախ եմ անում՝ մուխը գագախից ա հլնում:
Ախմախ գլուխը խեղճ ողնեքին փորցանք ա:
Ախմախ թեկն իշին քյոտի յա սսում:
Ախկախ ձեռը մե կապը խտց տ հնդկ:
Ախճիկը ի՞նչ կա անկողնի ձմերուկ ա:
Ախճիկ ծամերն հերդեն են, համա խելքը կարճ:
Ախճիկը խլղի ճրաք ա:
Ախշարն ախշարքով, էնի հերան խմելով:
Ածան խավը կշկշան ղրկին:
Աղոթուկ իշի նման ա:
Արա ընծի, սորվի քեզի:
Ամր օր, տառվին հառավում:
Ամովա փուշը ձմերուկ նուշն ա:
Այարը հնդի փուշի աակ:
Անարուտ դագ ա:
Անծի շաղկի խեռ էլ յուր շեթում ա:
Աջան առավ հաշկն ու ղնաց:
Ասեգ թախը՝ գետին չէր հնգին:
Ասողին լսող ա ղեքաք:
Ասաված ագասաւ լոստորկի թափկեն:
Ասաված աղաւա էլ ընթարեն:
Ասաված մարթու ի՞նչ աւում ա, աասը ձեռով ա
աւում:
Ասաված հառեղ մարթի խելքն ա առնում, նի՞ր
խոթին:
Ասաված ի՞նչ քոռ կ'առն'ոին լսա, հոգոսառնին
ձուն գքա:
Ասաված սարը աեսն, ձուն ղրեր ա:
Ասու առնելիքն ա:
Ասու եսիրն ա:
Արե ա, համա մեշն արուն ա:
Արեի ընդանը բովեր ա:
Արեա փիս անդ ա ման, ղու էլ ես գիղում:
Արգման, ղարե նման, ես քո նման, ղու մեր
բննք շան նման:
Արնի խեռ մտն, խոքու խեռ ղուրս գքա:
Արար խախուզ՝ մհանա կարկուտ:
Բախաւով իմ գլուխը:
Բալի լավ գործի ի՞նչ հլնում, մեր հալը ի՞նչ գհլներ:

Բան ղի փախի, խաց ղի վագի:
Բանը բուրթ ա:
Բանը ի՞նչ կա՝ էշ ա, որ քշես կէթա:
Բան ասեմ, թե բամբակ գղեմ:
Բարրղնեկի ծաղիկն ես:
Բանվորի լեսան գողծողն ա:
Բարեկամացանք՝ բարենբարացանք:
Բար տվող ծառին քար շատ կթալեն:
Բաց ընդին փագ ու բալին չկա:
Բեղի ալոզն հնցա:
Բերնի գնլն ինչ ա, հրը հիմցի:
Բերանս օղ կղբով ասելով:
Բղի ղլխին գոմփով պանել չհլնի:
Բճի բախտը կտուր ա հլնում:
Բորիկ ի՞նչ հա էլ սողկը ղուտն ա:
Բոխին ու ճավիկ ձմերուկ են լավիկ:
Բոյախանի կարաս խո չէ:
Բուրթը բարերար կանա:
Բուրթը ղրեր ա՝ բամբակ ա գղում:
Բուրթը կնդն, հնդն գտններ:
Գեղ կա մե ծուռ ունի, մենք մե տուն ենք՝ իրեք
ծուռ կա:
Գեղը ի՞նչ կայնի, դերան կկողրա:
Գելն ամր օրի յա ման գալում:
Գելն ու գառը հիրար խեռ առածում են:
Գելն հնգավ օխճի մեշ՝ վալ մեկի տիրոջ:
Գելի ղլխին ավեգրսն կարդացին, ասավ. թողեք
էթամ սուրուն ղնաց:
Գիլի կ'ամաթը հիրան ագմի աակն ա:
Գիլի բուն աղ ղրուկ մի՞ս:
Գիլից տամաղլզ չհլնի:
Գինում ե՞ս, էսի ինչ օձի կծուկն ա:
Գինում ե՞ս, ճարվում ա:
Գիշերվա էրաղս խո չե՞ս:
Գիտունին մեկ ասա, անգետին՝ խաղար ու մեկ:
Գլխին տեղ արավ, ի՞նչներին էլ ա ուզում անդ
անա:
Գլխի մեշը ի՞նչ կա:
Գլաղմ չքաշա, մաղմ կքաշա:
Գնա մեռի, հարի սիրեմ:
Գողը ի՞նչ անեն հլնի, եղն էլ հերթսն կխանեն:
Գոթութեն, շարե արքայութեն:

Գողն հիրան վրեն շքով ա:
Գողն էծը հախարի ակից ա ջուր խմում:
Գրողն հիրան անիճել չի տա:
Գրքի մինակ մե հերեսն ես կարթում:

Դանդ ու վարամ ես:
Դառը դատինք, դարտակ նսաանք:
Դառդովարամ արիւր:
Դանակն հիրան կոթը շտաշա:
Դանն հնգե գլուխ:
Դավեն խեծե, կուզեկուզ ա ման գալում:
Դավեն ո՞ր հնգնի, դանակավորը կշատնա:
Դավեն ինչքան էլ ո՞ր հնգնի, կաշին էլի մե էշի

բեռ ա:

Դավեն իշքան էլ ո՞ր հնգնի, էլի կաշին դին ա:
Դավին ասին վիղա ծուռն ա, ասավ. հնչի՞, ընձի
դուզը տեղ է՞լ կա:
Դավեն հեղավ մե կապեկ, կապեկ չհլավ, ո՞ր
դավեն առնենք:

Դաաարկ բողկեն գողողալով ա գլորվում:
Դաի ու դառարա յա:
Դը դու էլ խաշա, ո՞ր ես աղղուննամ:
Դմկով օխճար ե՞ք, ձեր հեղեղ ծասկեք:
Դորով ա, թե՛ դորով:
Դոնից խրդես՝ հերթսից կմղնի, հերթսից խրդես՝
դոնից ներս դբա:

Դրկցի խաղսը խորոտ կերեա:
Դու իմ մաաից փուշ խանող չես:
Դու հայրագի քո էշն ես քշում:
Դու հարի մեր խնոցին դան, ես էթամ ոեսին
դանեմ:

Դու նամ տեղ պարկոդ չես:
Դու ո՞ր կաս, մեր տան սուն ու դերանն ես:
Դու սթի ջհաղն ես:
Դուղը խոսքը իշին են ասում:
Դուղ խոսողի ձին ալարով պաի, կշտին կտնով
հլնի, որ դուզն ասա ու խեղնի փախնի:
Դուղ խոսողի գլուխը ծակ ա հլնում:
Դուսը քահանա, ներսը սաաանա:
Ծգը սատկում ա՝ կաշին ա մնում, մարթը մեռնում
ա՝ անունն ու դործն ա մնում:
Եղը ո՞ր հնգավ, դանակավորը կշատնա:
Եղը վերցնում, աակն հորթկա յա ման դալում:
Եղան պանիր ա:
Եթումին ո՞ր բախա հլնե, հենա հ՞նչ եր եթում
հլնում:

Եղունգ ա սրում, ո՞ր կովեն:
Ես աղա, դու աղա, րը մեր րնաղունը ո՞րն աղա:
Ես րան եմ ասում, դու բամբակ ես խասկնում:
Ես էտ ոռնդի կաաու էլ չեմ պախի:
Ես, գլաթի, քո վրեն պաս եմ:
Ես էթամ ջաղճի հեղեղ լիղեմ, դու էլ ի՞մը:
Ես կնքողն եմ, խո արըցնողն էլ չեմ:

Ես նեխուկ ջրի խետ էլ յուլա կեթամ, դե՞ր մնաց
խարսխս:
Ես ո՞ր շարսու ի էթում, գու հլը խացին փափա
իր ասում:

Ես քեզի խաց ու պինի, դու ընձի խանշա՞լ:
Ես քե խամար, դու վի՞ր խամար:
Երգնքից ի՞նչ ա հնգե, որ դեաինը չընթունե:
Երգինք, դեաին կքննա, գիդո՞ւմ ես՝ էնի ո՞րն ա:
Երուսաղեմում, հնչի՞ շուն չկա:

Ջադ-դավագա չկա:
Ջադվանց ծառի աակը խով կերեա, հլը հելի՞
գլուխը:
Ջադվանց հուրիշի հաշկ ա խանե, մոտիկից՝
աիրոչ:

Ջախմաթ չհլնի քեղի:
Ջանի լորուն, առավ ջորուն:
Ջավղակ մարթն ու անտեղի խաշող շունը՝ մեկ են:
Ջեյնը կորցրեր ա:
Ջեյնով մարթ ա:
Ջոռով մատը ավեց դգեղի բունը:
Ջոռբի ախշար ա:
Ջուանի հինարը պիպիչն ա:
Ջուռնի ձենը յետո դհլնի:

է, էն մարթը էշը կորցրեր ա:
է, ինչ անենք, շունն էլ ա փողոցում աբրում:
է, լալեք ջան, շուա կարմիր եք, համա մենքն
սե ա:

էթալտ հլնի, դալա չհլնի:
էլի սաաանի քամին մտավ պնչները:
էլի սաաանի ձին խեծավ:
էկար պառվի աերողորմին:
էն օրը հնգավ, ո՞ր շունը ձեռնից խաց չէր առնի:
էնի խոսող անասուն ա, խո մարթ չէ:
էշն էն էշն ա, փալսնն ա փոխե:
էշն ինչ գինա, նուջն ի՞նչ ա:
էշը չէ, պոչ:
էշը կեղավ, պոչին խոռվավ:
էշ խեղնելը մե ալիր ա, հիշնելն՝ էրկու:
էնեց րան ասիր, ոնց ո՞ր նոր արածելուց գաս:
էնեց րան ես ասում, ո՞ր եփուկ իսավի ծծաղն
էկավ:

էնքան խոսաց, ջան խացը կղեց:
էնքան բանանք, որ հալից-հարաքյաթից հնգանր:
էնքան անձրե էկավ, շուր ձաքնեղս էլ թռչավ:
էնքան արրի, շուր տսեղ անդա, խովին նսաի:
էնքան են, որ շնից շաա են:
էշը մաաաղ չհլնի, համա իշի գինը դհլնի:
էրկու դանդավոր ո՞ր հիրար խետ չհլնեն, մեկը
մեկելին կախախաա կխաաա:
էրկու էրնեկ մե աեղ չհլնում ա:

Լրկու խելոք կովան, ծոփ բանն հաջողվավ:
Էրկու նո կեր, Լրկուան էլ փոխ առա ու փոխա:
Էրկու ոտը դրե մե սուլ, ուր ինչ ա, հիրան ասածն
անա:

Էրկու շուս կովան, ճամփորթի բանն հաջողվավ:
Էրկու շահուն շխափնողը արասի պտի խանա:
Էրկսի ջուրը մե հառվով շեթում ա:
Իրեխեն ուր կա, բաղծր որթ ա:
Էս հաշկից էն հաշկը շփոխում ա:
Էս ձեր կամն, էս էլ ձեր խարդան, էլ չեմ քշում:
Էաի յարա կսաղծնա:
Էա էլ քե, ասու կրակն էլ քե:
Էտի դավա յա, հմմնի դուռն էլ կշոքի:
Էտ մալթը իմ խաջի վրեն պանիր ա դրե, ես չեմ
կանա մոռնա:

Էտ ասա, բեդ-բեդ ասա:
Էտ խմորը հըլը շաա ջուր կվերցա:
Էտ խելքով քանի՞ ախպեր եք:
Էրենկ քո աիրոջ:

Ընդե կաաարլալ ոտթում-գոմոր ա:
Ընդու բերնին փաղ ու բալնիս չկա:
Ընդու թրի հառեղն էլ ա կդրում, հեղեն էլ:
Ընդու խաշովն ա թաղվե:
Ընդու վեջն ա. հիը աշխասածը՝ հիը բողաղը,
ման ա գալում:

Ընդու բերանը օխտը կ'իղը անվլա բուրթ շրոնա:
Ընդու լիղուն օձ ծակից կխանա:
Ընդու ջովի վրեն խոա ղենլ չհնի:
Ընդու փուրը լցողը հիւրան կխոսերն ա:
Ընդուն փ'նչ կա, հինքը գանում ա, հինքն էլ
խաղում ա:

Ընդոնց խաջի մեջ թթխմոր չկա:
Ընծի աես, քեղի խոճա:
Ընծնից հելե, ընծի լիղ գանել ա սորվցնում:
Ըտու քամին հըլը հալըվեր ա:
Ըտուց ճրաք չկպնի, ձեռ քաշա, թո էթա:
Ըտով Գայրան պսակ չէրթա:
Ըտու բանը խեր ա:

Թաղա վառեկ ա հելե, էրկթե ձու յա ածում:
Թախաիցս փախենեմ, բախտիցս դո՞ր փախենեմ:
Թամբանլութենից իշին քյառի յա ասում:
Թաղածա մեռելը հարեր ա:
Թան էլ չէ՝ մածուն:
Թանի ճանճի նման գալում, հնդնում ա մեշը:
Թաց ու չըր հիրար խեա վառվում են:
Թաք ղանդը քաշեցին:
Թթու թան չէ, հմմեն մարթու բան չէ:
Թթու որ չէս կերե, աաամենբրա ի՞նչ ա առվում:
Թո բոլ հնի, թո դարի հնի:
Թո իմ բանը աշա, ուրն ուզում ա, թո խաշա:

Թո սաղ հնի, թո սաղաթ հնի:
Թ..... թեերին (շողոթորթ.)
Թուր ու թվանք ա հելե, հնգե ջանենքս:
Թքո օձի բերան, օձը կսատկի:
Թքում են հերեսին, գիղում ա վառթիվորի
անձրեն ա:

Ժամից ես եմ գալում, օղորմի աստված դու ես
տալում:

Իծի հեղեը ուր քոր ա դալում, էթում, քսվում
չորնի դազանակին:
Իծի խամար մե գոռո էծը հեղի լավ ա, քանց մե
սուրուն օխճարը:

Իմ ասեղ ուաողը մախաթ դուս կտա:
Իմ բախար իմ խեա ա:
Իմ գլխիը եղոտավ, դու էլ հարի, թո քոնն էլ
մեղրոտի:

Իմ ձեռը խո քարի աակը չէ՞ր:
Իմ խոր տան ասեղը բերեք, ուր կարենա:
Իմալ թանի ճանջ հնի:
Իմալ ուր աստված ա քոռին հիշկում, էնենց էլ
քոռն ա ասուն հիշկում:

Իմ քոռ բախտից:
Իմ փոքրուկ թանը չեմ փոխի քո անփորց մաղնի
խեա:

Ինչ ա մացե մեշը, խեղճը հելե թեկ ու դարցան:
Ինսդ արավ էլերին, հեղեը տվեց գեղերին:
Իշի գերեղմանը գիլի փոքն ա:
Իշին ասին. հաշկոտ լուս, քեղի քուռիկ հելավ,
ասավ՝ բոռս շեթեցավ:

Իշտայիդ քսցախ ցանա:
Իշքան էլ վերե թքեա, մեկ ա, յետ գքա, դհնդնի
քո հեղեսին:

Իշքան վերցրինք-դրինք խալու վրեն, էլի
դլորվավ, հնդավ խալի վրեն:
Իշքան ախշատի, իմ մեկը էրկու չհելավ:
Իսանը ուր կա, էաի անթե կ'ուշ ա:

Լավ լուրիս հնի, խորտ պաաից կախ գհնիր:
Լավ կնգա մե ձեռը պտի գող հնի:
Լավին լավ ա ասում, վատին՝ վաա:
Լավն էն ա, ասեն գեշ ա, քան թե՝ էշ ա:
Լավութեն անողի գլխիը ծակ ա:
Լավութեն արա՝ թալ ջուրը:
Լեն փորիկ՝ նեղ օրիկ:
Լիղվիտ ընծի՝ սրտիդ քեղի:
Լիգուա չհնի, կ'առկ'առնեը հաշկերտ կխանեն:
Լիղու յա, աակը ոչ փուշ կա, ոչ էլ ոսկոս:
Լվից ճրաքու յա խանում:
Լիքը թվանքից մե մարթ ա վախենում,
դատարկից՝ երկուսը:

Հուն հերետից հնգնի՝ խաղար կտոր գհնի
Հունն ասեր ա. քոռի ձեռը շհնգնամ, սաղից
կաղագվեմ:

Խա ասեմ կըակն կհնգնեմ, չէ տսեմ՝ կպրծնեմ:
Խաղար մանեթի մալաթն ի՞նչ ա, մե կապեկ
թալ վազնեմ վերցնեմ:

Խտլես, խափանես:
Խաղ շատ պիղամ, համա ձենս չի գա:
Խտլից թտալնոր, եղղուց կամավոր:
Խալի ու քրթի արանքը մե սոխի կլեպ ա:
Խամբրով գառանը հնչի՞ գելը շուտա:
Խանաք, խանաք, պաշպշվե՞լն էլ խտնաք:
Խանչիտ քարը խո չհնգա՞վ:
Խաչն՝ իմնա ա, դորութենը ես գինամ:
Խաչին տերն ա ղորավոր գարցնում:
Խասա ու բարակ մե գին ա, վա՛յ գա րարակ
մանողին:
Խավերի խեա քնում ենք, աբլորների խեա
ղտըթնում:

Խավը առնը մնա, կուա կուտա:
Խաց չկա, գաթա կերեք (հեգն.)
Խացը գրուկ՝ բանն անիծուկ:
Խավի տեսած երաղը կուտն ա:
Խարսի միջոցով փեսին լավութեն են անում:
Խացը թխողին տու՝ մե խաց էլ հավել տու:
Խացը խորես հնի, տղեն էլ՝ փորես:
Խացը ջաա արա, պանիրը քիչ, մանգր ծամ ա,
տես՝ ինչ խամ ա:
Խալը որ ձի յա խեղնում՝ ասուն ա ուրանում, որ
ձիուց հիշնում ա՝ ձիանն ա մոռանում:
Խացի մենակ մեշն ա ուաում:
Խացին խալին չեն հիշկի:
Խացով մարթի տունը կ՝ոնախն անպակաս գհնի:
Խելքը հուրիշ րանի յա խառնե:
Խելքը, որ փայ ին անում, դու ղո՞ր իր:
Խելքիդ ղոռ. մի աու:
Խելք ունես, պախա քեղի:
Խեխտովողի խամար մեկ ա, ջուրը հիրան գլխի
վերե մե գաղ ա բանցրցե, թե՛ խտղար:
Խեխտովող տերգերին չեն ասի՝ աո՛ւր, աո՛ւր ձեռա,
կասեն՝ ա՛ո, ա՛ո, որ տերգերը ձեռը ջրից
խանա:
Խեին՝ խրտա, սեին՝ սապոն. ի՞նչ անա:
Խերս ասավ.—Այ րալամ, փարեն որղուց, ձեռս
տանում եմ ջերս, էթում ա հեգես:
Խիալով ես քեն:
Խիվնգի խնձոր րերոգն ա:
Խմակ մարթը ճամփեն լենքեն ա քելում,
Խմուկ մարթու յա լացն տ գալում, յա էլ ուրիշ
րանը:
Խմուկի խամար ծովը ծնգներից ա:

Խմորակեր ձծեր են:
Խո՞ հղաավորի է՞ չղոում:
Խողերը րերողիտ գլխին հնի:
Խողը՝ պեղացուն, գործարանը՝ րանվորին, ղենքը՝
ղինվորին, գիրքը՝ գիտնականին, գինին՝
խմողին:
Խնձորն հիրան ծառից գագը չհնչնի:
Խուարտ մարթը սուուն ասպատուր ա ասում:
Խսիլները խանեք, խալիքը փուք (հեգնանում):
Խոսկը տսելը չէ, խոսկը անելն ա:
Խոսկը ջոշին ա, ջուրը պատկին:
Խոսկը աակը, քարը վրեն:
Խոսում եմ գեշ եմ, չեմ խոսում էշ եմ, հիրանք էլ
չեն ֆայում:
Խորովածի խոտ էկավ, վաղանք գացինք տեստնք
էշ են գաղում:
Խոթիս էկավ րերանս, գնաց:
Խորքուր հելեր եմ, մորքուր հելեր եմ, քյառու
կնիկ էլ որ հնեմ, էլ գարգ շունեմ:
Խուփը գլուրվավ, կճճին գթավ:

Մանգր աեղղ մի թեթևցըա:
Մառի գլխից ծառի տակը խով կերես:
Մերը ծերին չենք կանում խաւցնենր:
Մուռն հիրան ծառթենսվ գործը յոլա յա տանում:
Մուռը նստենք, գուզը խոսանք:
Մուռը գնաց խարնատուն, ասավ. ըստե լավ ա
քանց մեր աուն:
Մուռը շամշնում, համա ծոռի աերը պաի ամշնա:
Մուռ կա, իսկակաւն ծուռ ա, ծուռ էլ կա՝ ծուռթեն
ա անում:
Մոռի խամար համեն օր էլ կիրակի յա:

Կագղես, կուաես:
Կագվի խաղն ա, համա մկաւն մայն ա:
Կագվի նման մշկի վրեն չհնգնում ա:
Կաթի խեա մաեր ա, խոքու խեա գհնի:
Կալից ինչ խերվա, որ կալաակից ինչ խերվեմ:
Կաշառքը մութ աեղղ լուա ա տալում:
Կատու յա աալում պատերին:
Կարմիր կովի նման կթվում ա, կթվում ա, մեկ էլ
թափկով ղանում՝ կաթը թափում ա:
Կթողես շոքերտ, կափես գլոխա:
Կթվող կովը ղանգվանց ա երեում:
Կուծ քեպի կասեմ՝ կուլա գու լաա:
Կուծը ջրի ճամփին ա ջարթվում:
Կծի տակը տլոա ա հնում:
Կնգա մաղերը հերգեն են, համա խելքը՝ կարծ:
Կնգանա, ձիանա, մեկ էլ ղենքտ հուրիշին մի
տու:
Կնիկը որ լավ րան հնեմ, աստված էլ կնիկ կաու-
ներ:

Կշտափորիկ աւ անում:
 Կտթոյների տակը ձմերուկ ա կրուկ (դոռոզ է):
 Կտտոր իշրանս պետի՜ն հերեսն ա էրեսում, օխտ էն-
 րան էլ պեղնի տակն աւ:
 Կնշտոր նստաւ բարի դնորդն ա լալում:
 Կսկծու, փառք ասածու:
 Կրակի վրեն եղ չեն լցնի:
 Կրակից հետ, հնդա բնի մեջ:
 Կրակն հա րս յանն ես քաշում:
 Կ'ուրբուն հինկա կուրբանատեղին:
 Կուշա փորք համ ինք ա, համ էլ հանդաւ:
 Կուշտ անթուն մանդր ա բոթում:

Հաղթ տղի սաղմունքն աւ:
 Հայրադա համուր ևս ուտի՜ հինկա:
 Հայրադա լո՞վաշի մեջն ևս ուտում:
 Համ պալամ, համ դերթամ:
 Համ նալին ևս պանում, համ էլ միտին:
 Հանդա՛ն վար, ծակի յոտուտ:
 Հաշկի եղբ թողնող աւ:
 Հաշկ ու հերես սիւսակեր աւ, էս մե ճիժն աւ:
 Հաշկերն ուտել և քո (ինձ) խամար:
 Հառավատուն հըլը կ'ատկ'ոները կեխա չեն կերել,
 դու իսոյ ևս ուտում:
 Հառեղ մորթում, հետո նորթում:
 Հառեղ ձի աւ, նոր մուրք կալում:
 Հալից-հարաքայթից հնդունք:
 Հալիս մեղ նոր ձալածեղ էլ անես, էլի բողբոջով
 դհինի:
 Հալիներ թալինք հիրար վրա, տենանք իմալ
 դհինի:

Հեղեղ րան անկուց շո՞վի:
 Հելե թել ու դերցան, էնքան ա դաբնե:
 Հելե սուրճառանի դեղը:
 Հելավ մե կալի խաց, վրնկա կուրավ:
 Հելավ ձուլ ու ծամոն, կոլավ րնձի:
 Հելավ բաց պաղարաք:
 Հելե շան նախ անդ, էթում աւ:
 Հեժտն մաի շո՞վեն շո՞վի:
 Հերեսը մե կուժ ջրով չլվացվի:
 Հերեսն իմալ ասնիւնգի լուսնալ հինի:
 Հերեսն հեղեանց էրում աւ:
 Հերեսն իմալ խավի հերես հինի:
 Հերեսանց խալի յա, սկզբանց արծլի:
 Հերես տվինք, աստառ էլ ա ուգում:
 Հըլը շաւ ել ու գլխակեր կա հառեղ:
 Հըլը չգորացել, չորանում աւ:
 Հինքը հերան ձեռով հերան հաշկը խանց:
 Հինքն հերես ա տիկ, հուրիշին տնում ա բերան:
 Հինքն ըստ չէ, համա հերան աստված ըստն աւ:
 Հիր նա հերան կոտոր:
 Հիրանն ինչ ա, նոր հո՛ւ իշին ինչ հինի:

Հիրան անձի շապկի խետ էլ յոլա չէթում ա:
 Հիրան հաշկի դերանը շտենում ա, հուրիշի հաշկի
 փուշը տենում աւ:
 Հիրդլա րանը չեն քցի հառավոտ:
 Հինքն էլ շոռնանք, հնդենք էլ:
 Հմեն դան գեղը գերան չբերա:
 Հմեն խաղ խաղծեր ինք, մացեր էր հառաւուն:
 Հմեն ինչի մաղղաշն ա լալ, իշխան ձկան՝ բետր:
 Հմեն փոշաւուն չեն ասում առողջութեն:
 Հմենով մորա քեֆն են խարցնում, խորս քեֆը
 ըսկի խարցնող չհնում աւ:
 Հմեն օր իժի հեղեն ա բաց, թո մե դան էլ օխ-
 ճըրին հինի:

Հնգա սաքսան չեն:
 Հնդե դիւտը:
 Հնդեթութեն ա, թե՛ շանտղութեն:
 Հնչի՛, դախ ձին դալի շոտաւ:
 Հնսօր նաղդ, հեքուց նիսյաւ:
 Հոսի վրեն լուս ա հիշե, ո՞րն ա տեսն՝ դղիրը:
 Հուտը դնդին են ասում, ... ուտողը՝ խարցողին:
 Հուրիշի խամար փոս փոռողը հինքն ա հնդում:
 Հուրիշի խացի վրեն հաշկ մի դիր:
 Հուրիշի խացով փոր չկտանաւ:
 Հուրիշի փալի վրեն կ'ումար չեն խաղա:
 Հունքը շինկու տեղը, հաշկն էլ խանց:

Հախորթութենը մեղի փաղեր աւ:
 Ձենը տաք տեղից ա դալում:
 Ձեռս բերանս չխասնում աւ:
 Ձեռս կարճ ա, ձենս էլ կորուկ:
 Ձին կապես ձիան կուշա, յա կծան դիւնի, յա
 թափկան:
 Ձեռս նը հղի ա մեղրի մեղ էլ հինի, կթափեմ, կը-
 խասնեմ քեղի:

Ձին մուրաղ աւ:
 Ձին ու ջորին կովան, մեշտեղ էլը խասաւ:
 Ձկան դիւից պտի բոնես, նոր չփախնի:
 Ձմեղը ընդու բակից ձուն ուղես, կասա՛ չկաւ:
 Ձմի դնդը ձիան դնդ կգառնաւ:
 Ձուկ բոնողի հեղեղ կթոշի:
 Ձուկը գլխից ա ներում:
 Ձուկը ծովում կջնաւ:
 Ձուկը օտում բաղար չեն անի:
 Ձուն դա խելքիդ:
 Ձուն զատկին են ներկում:
 Ձուն կղրում ա, մեղը մաղի յա ման դալում:
 Ձունն եկե դուտն ա առե, ցան չկա թունդիդ վա-
 տենք, դրդոշն էլ պարկե, ջուխտ ախճիկ ա
 բերե:

Ղոնտխն ասուն աւ:
 Ղարաշութեն վրեն արե հախ:

Ղազարը հր էկավ, չոքեց՝ համեն յանից գթա:
Ղշի թեով խաւցրա:

Ճանն ալշու յա կայնե:
Ճանջաթեով զադ ա:
Ճառ ասեմ, թեմ զանգ կախեմ:
Ճար կա, ճար անող չկա:
Ճար ու ճամփեն կուրեր ա:
Ճծին րանի դիր, համա դու էլ հետեից գնա:
Ճիծը կուզա, հր մոր ուր շարթի, հր մնա առնը,
Ճինքն էլ նսաի դիւղը:
Ճիծը մհանա, մերը կշաանա:
Ճիծը քարը թալեր ա խորը, ջնչերն էկեր են, չեն
կառցե խանեն:
Ճահերն աշնանն են խամրում:
Ճրաքով ի ման գալում, ցերեկով դթա:
Ճրաքն հիրան աակը լուա չի աա:
Ճուճն հերեսին կառկաան ա:

Մազմնդի հաշկերտն ա:
Մալը տիրողը չբաշա, յա գողաժուրիկ ա, յա էլ
գթաժուրիկ ա:
Մախաթը իշին րզելու խամար էլ ա:
Մարթ ծոի խեա փլավ ուաելու էլ չէթա:
Մարթ կտ՝ մարթ ա, մարթ էլ կա՝ րասմի աարթ ա:
Մարթ շուն հլնի, համա աան պստիկ չհլնի:
Մարթ մարթու խամար գել ու գազան ա:
Մարթ մարթի հերեսից կամչնա:
Մարթ ընդու խեա մատաղ ուաելու էլ չէթա:
Մարթամշին մարթս հլնի, խազար թիման պարտ-
քըս հլնի:
Մարթ լեն օրին չդիմանա, նեզ օրին կդիմանա:
Մարթի մե հաշկը քոռ հլնի, համա րախար կաուր
հլնի:
Մարթի հաշկը դուա գա, անունը դուա չդա:
Մարթիս վրեն սիրդս շաա աաք ա, հր անքրիս
անունն եք խարցնում:
Մարթից որ էշ չհլնի, իշի դինը խազար թիման
դհլնի:

Մարթն ու իսանը մեկ ա (հեղնտնք):
Մարթու պաի շուր ասու աունն էլ մարթ հլնի:
Մե թել քաշես, խազար կարկաան կթափի շուխից:
Մե խոր խացը չեն աա մեր փոր խացի:
Մե խելքն ամառ, ձմեռ ի՞նչ անա:
Մե խաց կերա՝ քյարթու խաց, մե խաց էլ կերա՝
թնգա խաց, սկավոր կիսուրս չեկավ, նսաինք
խալալ հաց:
Մե ծուտ քարը քցեր ա խոր, աասը խելոք հա-
վաքվան, չկառցան խանին:
Մե ձեռը եզի մեշ ա, մեկ՝ մեղրի:
Մե ձեռով էրկու ձմերուկ շրոնվի:
Մե շաթան խմորակեր ճիժ կա տունը:

Մե տնով չենք, համա մե հալով ենք:
Մե փորն էրկու մինաթ շուզա:
Մե օր հելեր եմ, մե օր էլ կէթամ:
Մե օր զատիկ, էն էլ նավակաաիկ:
Մե օր շտենա, խելքամաղ դհլնի:
Մեղի քցեց սաքսան շինն:
Մեխկը լալով, պարտքը աալով:
Մեխկն ու վարձքը քո վիզը:
Մեկի հեղեր դուա էր էկե, էն մեկն ասում ա՝ տու,
աանեմ կադվիս:
Մեղրիկ մատ-մատ, շամշիկ խատ-խատ, մեկ էլ
տեսար պուկիկ դարաակ:
Մեշ կերե, կ'րադ ման ա էկե:
Մեռնելուց դեն էլ խո գեդ չկա՝:
Մեր լակը լակում ա, հուրիշի դուռն ա խաշում:
Մերը մանուկն ուրացեր ա:
Մի ասա, մի լսա:
Միս ուտող կ'ուշը երդնքով թոնելու գախ ա բալու
անում:

Միսը կուանն, համա օսկոնը չեն թալի:
Միսը քեզի, օսկոնն ընծի:
Մկան ծուկը խազար թիմանով աունում էր:
Մկան շեռը ջ'ադճին օքուդ ա:
Մոռ ըրիսկն ասավ. ես մեղրով շաա խամով եմ:
Մեղրն ասավ. ես առանց քեզ էլ քազցր եմ:
Մակամուրը զնդ ա:
Մակետ փաշութեն ա հսնում:
Մուկը ծակը չը մղնում, ցախավելն էլ պոշից են
կապում:
Մուկն հնգեր ա կարասը:
Մուկը մե րան չէ, համա հր հնդում ա ամնի մեշ,
ամանը մխաովում ա:

Յա դուռն ա, յա հերթիս:
Յա փորս ա հելե, յա շլակս:
Յադը որ սրգացավ հլնե, էլ հ՛նչ եր յադ:
Յախին քիֆաացույից մացուկ օսկոններն են:
Յաթադան չունենք, մեշը քնենք, կնիկս ասում ա՝
կառաֆաթ առ:

Յավաշ խոսա, պատը ծակ ա:
Յորգա ձին զնդվանց ա էրեւում:
Յորդնիտ գյորս նաա պարգա:
Նազուկ շիշեն, նազուկ սիրդը մեկ են:
Նալաթը քեզ, շառ սատանա:
Նախիւն հորթերից շուտ եկավ:
Նադարով-զուտնով ա շաղչից աուն էթում:
Նազդը թոգե, հնգե նիսի հեղեից:
Նամուրը թալած ա շանը, շունը չկերե:
Նեխուկ ջ'րում իշխան ձուկ չհլնում:
Նեխուկ ջ'ըի խետ էլ յուա կէթամ:
Նիսյա խմորն էրկու դան ա քեֆովում:

նման զնմանը սիրեսցես:
նյաթը հեղեղ աղ ծախողի նյաթ:
նոր ոյսի հինի իմ հառելը խաղա՞, հաշկս լուս:
նորընծա՝ փարեն ցնծա:
նստեմ լենքա, լամ հերգենքա:
նստեմ թախտիս, հիշկեմ թախտիս:
նստեմ գործս, փիղեմ մոլորութս:
նվաղ ցորենի մեղ կթուն չկա:

Շալին մանեթ դարցրա, նոր հորթուրորթ արա:
Շան խեղ հնգերացի, համա փեղը ձեռնա մի թալ:
Շան եղնադ ա:
Շան պոչը պատվում ա, ըստնց բերանը:
Շան բախտ ունի:
Շունն էնքան չխաշում, իշքան էնի սուր ա ասում:
Շանը, դիլի անուն տալում են, համա քո անունը
չեն տալում:

Շանը խաացնողին են քաշել տալում:
Շանը՝ տերը, դիլին՝ աստված:
Շանը հիշա, փեղը դիլ կշտիդ:
Շանը կգանեն, ախրոչը կխնայեն:
Շանվորթութենը փառով ա:
Շատ հիմանառ, շատ կծերանաս:
Շատ մի դոա, թե չէ կպլթաս:
Շատ եմ աես, համա քիչ եմ կերե:
Շաա վրը շատին:
Շաա հնդրողը հնդրուշկ ա հնդում:
Շաա մի սիրի՝ առել կա, շատ մի առի՝ սիրել կա:
Շատ խամով էր, խանձրահումն էլ վրա ավեց:
Շաա բանողին՝ շալե շուրիկ:
Շատ ես դիդում, քիչ խոսա:
Շաաը պացե, քիչն ա մացե:
Շատին՝ շատ, քիչն՝ քիչ:
Շաաից շատ կեթա, քիչից՝ քիչ:
Շաաթ շուա էկավ, քան ուրբութ:
Շաաթար խո չի ճամփե հեղեղացա:
Շաաթարն հելե սե ողվես:
Շեն վախան ի՞նչ էր, որ շենավեր վախտն ինչ
հինի:

Շենավեր համա էտ գեղն էր, էլ գեղ չկա՞ր:
Շաալի դադարի եղով իրեք ձվից ձվածեղ գհինի:
Շնից մաղ տըծցնելը խեղ ա:
Շներին լվաց, լցրեց դիլին:
Շակու դղիրա:
Շոշոնք շիտակ մաթ ա:
Շոխիկ դառն էրկու մեր ա ծծե:
Շորերով շինուկ մաթ ա:
Շունն էն շնից, էրկուսը մե անից:
Շունը խաշալով ա դախնում:
Շունը մե յառով շաաակի:
Շունը կ'ասարխանից մե կտոր օսկոռ փախցրեց,
կ'ասարն ասով.— Գնա, քո տիրու խերն ա—

նիծած, ինչ արիր. քեղի արիր. ընծի ի՞նչ ա—
րիր:

Շունը հիրան դոան հառել աղզուն գհինի:
Շունը շան թաթ չի կոծի:
Շունը շուն ա, ուզում ա սե հինի, ուզում ա՝ սիվ—
աակ:

Շունը ախրոչը չճաշում:

Ողները լվա, ջուրը խմա:

Ոնչ կուանեմ ձեր վոթիկ, ոնչ կքշեմ ձեր խորիկ:

Ոնչ տեսանես Եդիպտոս:

Ոնչ մե նախում քո նմանը չկա:

Ոնչ առ փախի, ոնչ դի վրեն լաց:

Ոսկին խողի մեղն էլ չժանդոավում:

Որ սարին դավանանք, էն սաղը ըլավ դիլենբրիս:

Որ սոխ չես կերե, սիրտդ հոն ա մոմոում:

Որդե որ քոնը կասես, ընդեն էլ իմն ասա:

Որդե խաց, ընդե կաց:

Որը սադ, որը մեռած:

Որը շուսա, էնի կուշտ:

Որն որ հիրան աշխաանքն ուտա, շատ մարթ
հիլան միսը կուտա:

Որն էշ, մենք՝ փալան:

Որփանոց՝ ոխաանոց:

Չախախակի ձենը որ կորավ, չախախանը, որ քնուկ
հինի, կղարթին:

Չաղը բարուն հակառակ ա:

Չինար ես, համա անբալ ես:

Չհելե դիշեղ, որ լուսը չրացվի:

Չներտ հուանբիցդ հո չհնդավ:

Չորնի եղը որ հավլում ա, քսում ա հեղեին:

Չոր կեխտը մարթու չկրնում. կան մաթիք, որ
ծամում կպցնում են:

Չորար չկա բո՞ւրթ:

Չտեսե պաան կսիս, մկա տեսում ա ճակտեն
կախ:

Չվան-չվան իմ խոր փարեն էա կ'դա:

Չուր աղն էկավ, մաաաղն հանդավ:

Չուր ճիթը չլա, մերը ծիծ չի տա:

Չուր չդա նորը, չի հիշվի խինը:

Չուաողի մալն ուտողին խալալ ա:

Չուր դժոխքի դուրը նշանց շաաա, արթալութեն
չեն ճաշա:

Չուր չդա հիդինը, չի հիշվի հառաշինը:

Չուր խասկցը, օխտը շապիկ քրտինք թափի:

Պառավ մեռավ, աեղը լենցավ:

Պառավ հեղեին՝ դանդուլակ:

Պաա պախեմ, պաա պախեմ, ժաթկո՞վ պասալում
հինեմ?

Պարապ ե՞ս, դուռը ապր ու բեր:
Պղի վրեն վեքսիլ շեն դրում:
Պարտտ խո շհնդավ ըտով:
Պստիկ ա, համա ճստիկ ա:
Պուճուճակտ կտենաս, համա էաի շես աենա:

Ջախճի քարը քր էտքան ժանդր ա, էլի շիվը աւա-
լում են տակը, բանցրցնում:

Ջայել ա հրլը, քամին էլ հուլ ու վեր ա:
Ջան ասա, ջան լսա:

Ջերը դսի յանեն ա կարուկ:
Ջերը ծակ ա, փարա չկայնում ա:
Ջիլ-ջիլ ես բրթում:

Ջիլին լսողի հորը քարին շառնի:

Ջիլութեն՝ դոթութեն:

Ջրի բերածը ջուրն էլ կաանա:

Ջրի նման էթում ա, ավաղի նման մնում ա:

Ջրկցար, հելար ջրի հերես:

Ջուրը կեթա, ավաղը կմնա:

Ջուրը պիտոքում ա, քր ձուկ բոնա:

Ջուրը պսակին, խոսկը ջիլին:

Ջուրը մե տեղ դր շատ մնա, կնեխի:

Ջուրը շահսած շեն բորկնա:

Ջուրն էկե, ջադացն ա տարե, դու շախախին ես
ման դալում:

Ջուրն հնգնողը անձրևից չվախենա:

Ջուրն հիրան ճամփով կէթա:

Սաղ սութ, մինակ դու օղորթ:

Սանդ ծեծողին դիկ ասող ա պեսա:

Ստտանի հանդաճր խուլ:

Սաաանի խաղը կարմնջի վրեն ա գալում:

Սատանից մե օր հառել ա հելե:

Սար ու ձի, տերդերի փոր:

Սարը սարին չպաաայում ա, համա մարթր մար-
թին կպաաայի:

Սրասի նյութը շուր ժամի օլորն ա:

Սելը շճում, սելվորն ա ճոում:

Սերը սովորն ա կերե:

Սիսաակը արեր եմ դու, սեր քցե ներս:

Սիբդը սուրճա շէ, դր հմնի հառել բացես:

Սուկրի հար սուլ շհնում ա:

Սոխ դր շես կերե, սիրդու հոն ա մոմոում:

Սութ կա, սութ էլ կա, էտե՞նց սութ:

Սութասանի դեղը կպավ, մարթ շհավաաց:

Սութն իմա՞լ ա հնում, խո պոշով, հանդճով
շհնում:

Սուրճի մեղը մնաց ամոթի թիքեն:

Սուրճես հլին, ուտողը հուտտ ասես դքա:

Վաղվան մասալեն ա:

Վախեցի մարմանդ դետից:

Վերե աստված, ներքե դու:

Վիրից մեղի խամար եղունակ են թողնում, համա
շուր գալում, խասնում ա մեգի. հնում ա
կառկառ:

Վիզը լցվե, հելե քյալ բուղի վիզ:

Վիզը բարկցե, հելե ասնձի պոշ:

Վիրի արաի կոռթը շհա:

Վիր տունը շատ խաբս կա, ընդոնց ճաշը յա շոո
ա հնում, յա ալին:

Վիր տունը լակում ես, ընդոնց դուռն էլ խաշա:
Վնասի կիսից յետ դառնալը խեր ա:

Վոաղ հաատեղ էթողը էրկու դան ա շլվարն հար-
ցրկում:

Վոաղցողի կնիկը տղա շերա:

Վոոյին դր հավատանք, հիմի Սևանա ծովը պա-
ծառ էր հնգե:

Տամար ունի, ըտու տամարը պտի բոնես:

Տան տերդերին օրշնյա ի տեր չկա:

Տենաս էա վիրնո՞վ ա էտենց թոնում:

Տենովի յա, սորվովի յա:

Տգաթեուկ գադ ա:

Տիրացու՝ տերդերացու:

Տիրովին տերն ա տարե, անտերին՝ գելն ա տարե:

Տկի անից հմմեն ինչ էլ հիմացա:

Տղամարթը հիրան թքածը շլիղա:

Տնտես՝ խավասար տես:

Տո, ես ըաու կաշին դարախանից եմ ճաշում:

Տվեցի ջուխա ձեռով, լալում եմ ջուխտ հաշկով:

Տունը մերը, բակը խավերին:

Տուն շինող չէ, տուն քանդող ա:

Տունը բարցե աքլորին:

Տամաք ձորի աղվես:

Ցերեկով ասլան, գիշերով կատու:

Ցորեն խացին կոտոշ կա, փոր կծակա:

Ցոան կովը նախրի անունն ավիրել ա:

Ուղողի մե հերեսն ա սե, շավողի՝ էրկուար:

Ումուդի կտոր ա:

Ումուդի մաց, դր հլին:

Ուտես ոսպե վոիկ, կրոնես ցոիկ:

Ուտողը դինա, շուտողն ի՞նչ դինա:

Ուտող ուտողի յա, տանող ասնողի յա, դրն ա
տերը:

Փախի քոռից, քյաշալից, կյառից, թոփից:

Փախի մարմանդ դետից:

Փայ անողին փայ շմնա:

Փաշի դիլաշին ա, ընդու վրեն դրը կանա:

Փաշի հեղեկից փաշին խեր կըրճեն:

Փարեն փրդե ամենայն շարեն:

Փարին դր հլեն, դհլեն կփախեն:

Փափխով դստն սխալկան, թե որ չհնդավ, մարթի
 էթալու վախտն ա:
 Փեզը վերցեն, դո՛ղ շունը հիրան բանը դհիմանա:
 Փեշակը հսկե ըլազուկ ա:
 Փեշակավոր մարթը շուր կեսօրն ա անոթի մնում:
 Փեշը կարճ ա:
 Փթիրը տառ, դաթեն ձեռնեն կառնես:
 Փռշին տանը փտշի գլխին:
 Փորցավ ունես՝ ասա, էլ մի ծամծամա:
 Քամին մտրաբին ասալ. դուտտ բաց, դարման
 րերեմ: Մսորաքն ասավ. ընծնից վազն հարի,
 քո րերած գարմանն էլ քեզի հլին:
 Քար թալև՝ ր ա, որ թեր ցավա:
 Քալոր ձվածեղ կուտև՝ ա:
 Քարի մեշն արուն կա:
 Քեզնից ճրագ չկրնի:
 Քեզնից Պոգոս-Պեղրոս չհլին:
 Քիթը բոնես, խոքին կաա:
 Քիթը ընդա րանցր ա սլախում, որ մղրխի ծիրով
 կեխտ չխասնի քթին:
 Քյալքաթով են խոսկը րերնից քաշում:
 Քյաշալը դեզ անող հլին, հիրան գլխին կանա:
 Քյառուտ կնիկը փլավ էփա, ես ուտեմ:
 Քյասիբի օրը կղրվի, հարուստի խոք դյուր գյուղ-
 րադյուռ հլին:
 Քյասիբի խաբին որ թաղա շոք են անում, խարց-
 նում են՝ էտ հո՛ւսա էր. համա որ հաբստին
 են անում, ասում են՝ շնավոր հլին, բարով
 մաշես:
 Քնուկն ու մեռուկը մե հաշիվ ա:
 Քո փոքի մեջ խառնիս ա, իմ փոքում րսկի նշան-
 դերք էլ չէ:
 Քո խոք թթուն թթվի:
 Քո ջանի սագադեն հլին:

Քո հեղեղ ախտիկ շանա, գհլենս կփախնես:
 Քու տունը շինվի, խո կաքճ գարի չես փիղե, որ
 էտենց աքում ես:
 Քո ումուդին, ասու ումուդին:
 Քու իծին կոտոշ չկա, մկմկում ա, գիդում են
 խերվան ուն ա:
 Քոոի, սաղի յա անում:
 Քցում են սե կ'ոչին, սիվտակ կ'ոչին:
 Քցում ա հանդճի հեղե:
 Քրիստոսի շաղաքանքը կերա (տվին):
 Քուրթն հիրան թանին թթու շասա:
 Քուրն ասավ. կուրբան եմ իմ ախպորը Ախպերն
 ասավ. ես քուր շունեմ:

Օխտը տաշտի (մադի) խաց ուտող ա:
 Օխտը փեշակի անըր անոթի յա մեռնում:
 Օխտը քոռ ախճիկ հլին, մեկն էլ չեմ աա էն դյա-
 դին:
 Օ՛ճը բնից խանում ա դուս:
 Օճ՛ը ջ՛բի վրեն չխաբամա:
 Օճ՛ը դախժից ա սլադոում, դախժն էթում օճ՛ի
 բնի հառնչն ա բուտում:
 Օճ՛ը ծակից կխանա, գինո՛ւմ ես իմալ լիզու ունի,
 թե չէ:
 Օճ՛ն հիրան տաքսոցնողին ա կծում:
 Օր ջոշութեն, խալտաուակոթեն:
 Օրը կէթա, կ'ադեն չեթա:
 Օրն էկավ, բարին էլ խետր:
 Օֆ, օֆ մութն էլ չհնդավ, խաց ուտենք, քնենք:
 Ֆասալ քցեց, թոցրեց:
 Ֆրթոնա խանեց:
 Ֆրթոնա յա:
 Ֆրսանդը հիրան ձեռն ա:

Ա Ն Ե Ծ Ք, Կ Շ Տ Ա Մ Բ Ա Ն Ք

Աբաթխեր:
 Աբաբանքից հելուկ:
 Աբոոշ:
 Ադախ:
 Ազիզտ մեռնի:
 Աթամա բուրու:
 Աժպաանս (նան՝ աջբատես):
 Ալամ-կ'ուլամ:
 Ախմախ:
 Ախպորից կաբոա մնա:
 Ամոթ քեզի:
 Այ, խո՛ղ ա:
 Այ, կաո՛ղ ա:

Անաբուտ:
 Անբան:
 Անասոված:
 Անասուն:
 Անամոթ:
 Անառակ:
 Անդախ աքլոր:
 Անդիման (նան՝ անգյուման):
 Անդ ու տանդ:
 Անդյալ:
 Անէյթիբաբ:
 Անէրինակ:
 Անթասիբ: